

Arrest

nr. 56 292 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. STOCKMAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense afkomst, bent geboren in 1983 in Jerevan. U verklaarde dat u Armenië hebt verlaten omdat u problemen kende met generaals uit het Armeense leger waar u werkzaam was. U verklaarde dat u in functie van uw werk als legerofficier op 1 maart 2008, toen rellen uitbraken in Jerevan naar aanleiding van de presidentsverkiezingen, twee vrachtwagens vol met legeruitrusting moest begeleiden naar het Vrijheidsplein in Jerevan. U beweerde dat u met dit materiaal aankwam bij het regeringsgebouw op het Vrijheidsplein in Jerevan. Daar werd u een lijst met namen van mensen gegeven aan wie u de legeruitrusting diende te verdelen. U vermeldde dat deze lijst namen bevatte van de allerrijkste mannen in Armenië. U gaf aan dat deze rijke mannen hun eigen mensen dienden te kleden met militaire uniformen. U verklaarde dat deze personen, die door het volk zouden aanzien worden als militairen, mee de 'orde' in Jerevan zouden handhaven. U beweerde dat u, voor uw eigen veiligheid omdat u wist dat het illegaal was, de personen die de legeruitrusting kwamen

afhalen een handtekening liet plaatsen op de lijst. U gaf aan dat u deze lijst bewaarde en dat u vanwege deze lijst problemen kreeg. U verklaarde dat tijdens de rellen op 1 maart 2008 mensen werden gedood door personen, niet militairen, die een uniform droegen en dat het volk hiervan op de hoogte was. Het volk eiste een opheldering. U verklaarde dat u bij generaal Paytyan Archo werd geroepen die u vroeg uw activiteiten van die dag te verzwijgen, wat u ook deed. U beweerde dat de legerleiding in 2009 besepte dat ze een deel van de schuld op zich moest nemen en dat u in januari 2009 opnieuw werd opgeroepen door generaal Paytyan Archo. Hij stelde u voor de schuld op u te nemen en vroeg achter de lijst. U weigerde de schuld op u te nemen en hem de lijst te geven. U gaf aan dat uw weigering niet werd geaccepteerd en dat u bedreigd en tegengewerkt werd tijdens uw dienst. U vermeldde dat ze wisten dat u deze lijst had en dat ze daarom schrik hadden. U beweerde dat ze hun dreigementen uitvoerden en dat ze in uw wagen inbraken midden februari 2009, waarbij de lijst met namen uit het handschoenkastje was verdwenen. U vermeldde dat u in de periode van februari 2009 tot uw vertrek in november 2009 een keer van de weg werd gereden door een vrachtwagen. U vermoedde dat dit met opzet gebeurde. In november 2009 werd u bedreigd en kreeg u te horen dat u het einde van de maand niet zou halen. U verliet Armenië op 6 november 2009. U kwam in België toe op 16 november 2009 waar u dezelfde dag asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw Armeens paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte en doopbewijs, uw militair boekje, een kopie van uw werkbadge, een kopie van uw officiersboekje, een kopie van een brief van de rechtbank, vliegtuigtickets, foto's van u als militair, foto's van de vernieling van een wagen, een kopie van een dagvaarding, een vonnis van uw scheiding en een diploma.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille uw werkzaamheden als legerofficier tijdens de rellen in Jerevan op 1 maart 2008 ernstige problemen kreeg met uw oversten. U had een lijst met namen in uw bezit die deze generaals wilden hebben. Tevens wou de legertop dat u de schuld op zich zou nemen betreffende de verantwoordelijkheid van het leger aangaande de doden die op die bewuste dag vielen om zo het volk te paaien (CGVS p. 12, 13).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Uit uw verklaringen blijkt eerst en vooral dat u de Belgische asielinstanties op verschillende vlakken bewust heeft trachten te misleiden. Toen u tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd naar uw werk, zei u dat u werkzaam was bij het Ministerie van Defensie in Jerevan en dat u officier was op de dienst bewapening (DVZ vragenlijst vraag 2.10b). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier zit, blijkt echter dat u bij uw persoonlijke aanvraag voor het verkrijgen van een Duits Schengenvisum om naar België te mogen reizen (om er om beroepsredenen een televisieprogramma op te nemen) op 19 oktober 2009 specifiek aangaf te werken als operator bij 'AS-TI-VI' studio te Jerevan, wat u staaft met een attest van uw werkgever dd 19 oktober 2009. Uit dit attest van uw werkgever blijkt bovendien ook dat u sinds 2003, al 6 jaar dus, werkzaam was voor de 'AS TIVI Studio'. Het is zeer opmerkelijk dat u zowel bij uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken als bij uw interview op het Commissariaat-generaal geen melding maakte van het feit dat u werkte als cameraman. Meer nog, u verwees tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal naar het feit dat de smokkelaar voor u een vals werkattest zou hebben opgemaakt als zou u "operator" of producer zijn geweest. Verder beweerde u dat u geen informatie had over het visum waarmee u naar België bent gereisd. U gaf aan dat de smokkelaar alles had geregeld, dat u niet wist welk visum u had, al vermoedde u dat het om een Belgisch visum ging. U wist evenmin door welk land het visum werd uitgereikt, wat u trouwens niet interesseerde. U verklaarde uitdrukkelijk dat de smokkelaar het visum had aangevraagd (CGVS p. 6). Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de aanvraag tot het verkrijgen van een Schengenvisum persoonlijk door u werd ingediend bij de Duitse ambassade in Jerevan op 19 oktober 2009 en dat u deze aanvraag ondertekende met een handtekening die bijzonder veel gelijkenis vertoont met de handtekening die u op de diverse documenten bij Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal aanbracht. Hieruit kan worden afgeleid dat u, in tegenstelling tot wat u verklaarde, persoonlijk deze visumaanvraag hebt ingediend. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat evenals uit uw paspoort, dat u de Belgische asielinstanties voorlegde, blijkt dat u, die verklaarde door de hoogste overheidsinstanties van uw land op ernstige wijze te zijn vervolgd (CGVS, p. 13 en 14), legaal uw land uitreisde. Uit uw paspoort blijkt verder dat de geldigheidsdatum ervan verviel op 14 mei 2009, maar dat dit paspoort door de bevoegde instanties verlengd werd tot 14 mei 2014. Hieruit blijkt dat uw paspoort verlengd werd op het ogenblik dat u verklaarde reeds ernstig vervolgd te zijn geweest door uw autoriteiten. U gaf immers aan vanaf januari 2009 onder druk te zijn gezet en op ernstige wijze vervolgd te zijn geweest (verklaring DVZ, vraag 3.5 en CGVS, p. 13). Mochten uw autoriteiten u werkelijk uit de weg willen ruimen, zoals u aangaf (CGVS, p. 14), is het echter niet aannemelijk dat ze op datzelfde ogenblik de geldigheidsdatum van uw

paspoort met vijf jaar zouden verlengen waardoor u zomaar uw land kon verlaten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u vervolgd werd door Armeense generaals omwille van een lijst van handtekeningen die u in uw bezit had en omwille van uw weigering om de schuld voor de doden van 1 maart 2008 op u te nemen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u sinds 1 maart 2008 de lijst met handtekeningen in uw bezit had maar dat u met deze lijst niets hebt gedaan. U vermeldde dat u voor uw acties op 1 maart 2008 promotie kreeg (CGVS p. 11) en pas in januari 2009 oftewel 11 maanden na de rellen, problemen kreeg nadat u weigerde om de schuld op u te nemen (CGVS p. 12). Er moet echter worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs kan voorleggen van deze lijst met handtekeningen, die volgens u nochtans de oorzaak van uw problemen was en die u meer dan 11 maanden na de rellen nog in uw bezit zou hebben gehad. Toen u werd gevraagd waarom u gedurende deze periode geen kopie van deze lijst had gemaakt, antwoordde u dat u niet eens de kans had gekregen om de lijst te kopiëren omdat er een noodtoestand heerste en de politie mensen oppakte (CGVS p. 12, 13). Uw uitleg overtuigt echter niet. Het is niet aannemelijk dat u gedurende 11 maanden totaal niet in staat zou zijn geweest om deze lijst te kopiëren, zeker gezien u reeds wist dat de lijst een probleem zou kunnen vormen.

U maakte verder evenmin aannemelijk dat u vervolgd werd door uw legeroverste omwille van uw weigering. U verwees weliswaar naar een inbraak in februari 2009 in uw auto en legde in dit verband een kopie van een brief van een rechtbank voor. Vastgesteld moet worden dat de brief van de rechtbank u liet weten dat het onderzoek werd stilgelegd omdat de verdachte onbekend was. Nergens uit deze brief kan worden afgeleid dat deze inbraak in uw wagen enig verband hield met uw weigering, noch met de lijst van handtekeningen die u in uw bezit zou hebben gehad. Evenmin blijkt uit uw gedrag enige gegronde vrees voor uw generaals of voor de gevolgen van uw weigering. U verklaarde immers dat u tijdens de hele periode van maart 2008 tot november 2009 gewoon werkzaam bleef in het leger op dezelfde dienst. Eveneens bleef u wonen op uw thuisadres en hebt u nergens hulp of bescherming gezocht naar aanleiding van de problemen die u beweerde te hebben gekend (CGVS p. 14, 15).

Verder blijkt opmerkelijk genoeg uit uw militair boekje dat u in militaire dienst was van 28 november 2006 tot 1 december 2009 en dit terwijl u reeds op 16 november 2009 in België verbleef. Bovendien blijkt uit hetzelfde militaire boekje dat u op 13 maart 2010 werd opgenomen bij de reserve. Het feit dat u zich nog de moeite getroostte om na uw vlucht uit Armenië uw militaire documenten in orde te brengen en u zich liet inschrijven bij de reserve, valt niet te rijmen met de vrees voor vervolging die u verklaarde te koesteren door de legerleiding. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen compleet uitgehoud.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld. De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Armeens paspoort, de kopie van uw rijbewijs en kentekenbewijs, uw diploma, uw geboorteakte, uw doopbewijs en het vonnis van uw echtscheiding bevatten persoonsgegevens en gegevens over uw religie, uw studiekeuze en uw burgerlijke staat. Deze gegevens worden hier niet betwist. Het vliegtuigticket uitgereikt op 24 oktober 2009 te Jerevan geeft aan dat u op 6 november 2009 vanuit Jerevan een vlucht had naar Parijs en dat u op 13 november 2009 een terugvlucht had naar Jerevan. De foto's van een wagen maken duidelijk dat deze wagen schade ondervond. Nergens uit deze foto's kan worden afgeleid wanneer deze schade toegebracht werd, noch waarom en in welke omstandigheden dit gebeurde, noch wie de personen zijn bij de wagen. De foto's van u in militair uniform duiden enkel aan dat u werd gefotografeerd met een militair uniform en dat u een agenda van 2009 bij zich droeg. Nergens uit deze foto kan worden afgeleid waar en wanneer u werd gefotografeerd, noch in welke omstandigheden u zich bevond. Uw militair boekje en de brief van de rechtbank werden reeds hierboven besproken. Uw officiersboek en uw badge van uw werk zijn slechts kopieën waarvan de bewijswaarde gering is. De dagvaarding betreft een uitnodiging om te verschijnen op de rechtbank betreffende uw echtscheiding. Deze dagvaarding houdt geen verband met uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt als volgt:

"1. Beweerde misleiding

III GRIEVEN

Verzoeker zou de instanties trachten te misleiden, omdat hij zou gewerkt hebben als cameraman wat hij zou verzwegen hebben, verzoeker heeft echter nooit als cameraman gewerkt, dergelijke document werd louter opgesteld om hem Armenië uit te krijgen, wat hem als militair nooit gelukt was. Als er sprake is van misleiding, betreft het enkel misleiding van de Armeense autoriteiten om veilig het land uit te raken. Dit was ook de enige reden waarom verzoeker het land uit kon.

2. Vervolging in Armenië

Men beweert dat het verhaal van verzoeker niet aannemelijk zou zijn, omdat hij niets zou gedaan hebben met de lijst van handtekeningen die hij had. Wat zou hij er dan wel mee moeten doen ? Verzoeker bewaarde de lijst louter uit eigenbelang, om zich later te kunnen verdedigen mocht hij over de rellen aangesproken worden. Hij maakte er inderdaad géén kopie van, doch dit is niet ongewoon, nu dergelijk document uiteraard niet in verkeerde handen mocht komen en hij er bovendien steeds vanuit ging dat hij dat het origineel exemplaar zou volstaan. Verzoeker legt een verklaring van een collega voor, de heer Samvel Petrosyan, die generaal is. Deze onafhankelijke derde bevestigt het verhaal van verzoeker. Meteen bevestigt hij ook dat verzoeker tevergeefs hulp zocht bij de politie, doch dat deze hem niet hielpen. Het staat dus vast dat verzoeker wel degelijk vervolgd wordt in zijn thuisland, en dat hij evenmin enige bescherming krijgt vanwege de overheid. Hij voldoet derhalve aan de voorwaarden op bescherming voorzien in de Vluchtelingenconventie.

3. Dienst bij leger

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker nog altijd in militaire dienst zou zijn, wat zijn verhaal ongeloofwaardig zou maken. Voor de goede orde verzoeker bevestigt deze vaststellingen. Weliswaar is dit logisch, nu hij officieel nog steeds in dienst is bij het leger, ook nadat hij ontsnapt is. Mocht verzoeker proberen te misleiden, zou hij deze documenten niet neergelegd hebben. Hij spreekt echter volledig open kaart. Verzoeker vermeldt uitdrukkelijk dat hij nog bijkomende documenten verwacht, die hij lopende de procedure wenst te voegen."

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Waar verzoeker in zijn betoog een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari

2006, nr. 153 278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker volgende motieven van de bestreden beslissing: *“Verder beweerde u dat u geen informatie had over het visum waarmee u naar België bent gereisd. U gaf aan dat de smokkelaar alles had geregeld, dat u niet wist welk visum u had, al vermoedde u dat het om een Belgisch visum ging. U wist evenmin door welk land het visum werd uitgereikt, wat u trouwens niet interesseerde. U verklaarde uitdrukkelijk dat de smokkelaar het visum had aangevraagd (CGVS p. 6). Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de aanvraag tot het verkrijgen van een Schengenvisum persoonlijk door u werd ingediend bij de Duitse ambassade in Jerevan op 19 oktober 2009 en dat u deze aanvraag ondertekende met een handtekening die bijzonder veel gelijkenis vertoont met de handtekening die u op de diverse documenten bij Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal aanbracht. Hieruit kan worden afgeleid dat u, in tegenstelling tot wat u verklaarde, persoonlijk deze visumaanvraag hebt ingediend. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd. Uit hetgeen hieraan voorafgaat evenals uit uw paspoort, dat u de Belgische asielinstanties voorlegde, blijkt dat u, die verklaarde door de hoogste overheidsinstanties van uw land op ernstige wijze te zijn vervolgd (CGVS, p. 13 en 14), legaal uw land uitreisde. Uit uw paspoort blijkt verder dat de geldigheidsdatum ervan verviel op 14 mei 2009, maar dat dit paspoort door de bevoegde instanties verlengd werd tot 14 mei 2014. Hieruit blijkt dat uw paspoort verlengd werd op het ogenblik dat u verklaarde reeds ernstig vervolgd te zijn geweest door uw autoriteiten. U gaf immers aan vanaf januari 2009 onder druk te zijn gezet en op ernstige wijze vervolgd te zijn geweest (verklaring DVZ, vraag 3.5 en CGVS, p. 13). Mochten uw autoriteiten u werkelijk uit de weg willen ruimen, zoals u aangaf (CGVS, p. 14), is het echter niet aannemelijk dat ze op datzelfde ogenblik de geldigheidsdatum van uw paspoort met vijf jaar zouden verlengen waardoor u zomaar uw land kon verlaten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.”* en: *“U maakte verder evenmin aannemelijk dat u vervolgd werd door uw legeroverste omwille van uw weigering. U verwees weliswaar naar een inbraak in februari 2009 in uw auto en legde in dit verband een kopie van een brief van een rechtbank voor. Vastgesteld moet worden dat de brief van de rechtbank u liet weten dat het onderzoek werd stilgelegd omdat de verdachte onbekend was. Nergens uit deze brief kan worden afgeleid dat deze inbraak in uw wagen enig verband hield met uw weigering, noch met de lijst van handtekeningen die u in uw bezit zou hebben gehad.”* en: *“De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Armeense paspoort, de kopie van uw rijbewijs en kentekenbewijs, uw diploma, uw geboorteakte, uw doopbewijs en het vonnis van uw echtscheiding bevatten persoonsgegevens en gegevens over uw religie, uw studiekeuze en uw burgerlijke staat. Deze gegevens worden hier niet betwist. Het vliegtuigticket uitgereikt op 24 oktober 2009 te Jerevan geeft aan dat u op 6 november 2009 vanuit Jerevan een vlucht had naar Parijs en dat u op 13 november 2009 een terugvlucht had naar Jerevan. De foto's van een wagen maken duidelijk dat deze wagen schade ondervond. Nergens uit deze foto's kan worden afgeleid wanneer deze schade toegebracht werd, noch waarom en in welke omstandigheden dit gebeurde, noch wie de personen zijn bij de wagen. De foto's van u in militair uniform duiden enkel aan dat u werd gefotografeerd met een militair uniform en dat u een agenda van 2009 bij zich droeg. Nergens uit deze foto kan worden afgeleid waar en wanneer u werd gefotografeerd, noch in welke omstandigheden u zich bevond. Uw militair boekje en de brief van de rechtbank werden reeds hierboven besproken. Uw officiersboek en uw badge van uw werk zijn slechts kopieën waarvan de bewijswaarde gering is. De dagvaarding betreft een uitnodiging om te verschijnen op de rechtbank betreffende uw echtscheiding. Deze dagvaarding houdt geen verband met uw asielrelaas.”* ongemoeid laat zodat de Raad deze als vaststaand beschouwt en overneemt als de zijne.

2.5. Waar verzoeker in verband met de misleiding stelt dat hij nooit als cameraman heeft gewerkt, maar dat dit enkel was om de Armeense overheid te misleiden om het land uit te geraken, merkt de Raad op dat deze verklaring geenszins overtuigt nu dit niet verklaart waarom hij tijdens zijn asielverhoren hiervan geen enkel gewag heeft gemaakt ten aanzien van de Belgische asielinstanties hoewel het volgens hem enkel ging om een “misleiding” van de Armeense overheid. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij van meet af aan correcte verklaringen aflegt. Bovendien houdt de verklaring die verzoeker in zijn verzoekschrift poneert totaal geen steek nu verzoeker als militair tewerkgesteld was bij de Armeense autoriteiten en hij onder zijn eigen identiteit gereisd heeft zodat de Armeense autoriteiten sowieso op de hoogte moeten zijn geweest van verzoekers status als militair en de Raad bijgevolg niet inziet hoe verzoeker de Armeense autoriteiten hieromtrent zou kunnen misleiden hebben. Indien verzoeker werkelijk vreest voor vervolging, is het immers niet aannemelijk dat hij er toch in slaagt op legale wijze onder zijn eigen identiteit het land te verlaten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij de lijst bewaarde uit eigenbelang en dat hij deze lijst van handtekeningen niet heeft gekopieerd omdat dit document niet in verkeerde handen mocht komen en hij er van uit ging dat het origineel zou volstaan, merkt de Raad op dat ook deze a posteriori verklaring geen afbreuk kan doen aan de motivering van de bestreden beslissing ter zake. Waar verzoeker erop wijst dat hij de lijst enkel uit eigenbelang bijhield om te verklaren waarom hij niks met deze lijst gedaan heeft, wijst de Raad erop dat de motieven van de bestreden beslissing als geheel moeten worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Immers, zoals de commissaris-generaal terecht oordeelt, is het niet aannemelijk dat verzoeker gedurende meer dan elf maanden niks met deze lijst heeft gedaan en er zelfs geen kopie van heeft genomen. De Raad oordeelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, wetende dat het in het bezit hebben van deze lijst een probleem vormt, gedurende meer dan elf maanden zich nog niet eens de moeite getroost om op zijn minst zichzelf te voorzien van kopies van deze lijst zodat hij nog steeds een bewijs in handen zou hebben voor het geval het origineel verloren zou gaan. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing is verzoekers verklaring dat hij de kans niet kreeg deze lijst te kopiëren omwille van de noodtoestand niet overtuigend gelet op het grote tijdsverloop van meer dan elf maanden en is het hoegenaamd niet aannemelijk dat verzoeker in dergelijke tijdspanne op geen enkel moment de kans heeft gehad deze lijst te kopiëren. Bovendien stelt de Raad vast dat de verklaring van verzoeker waar hij voorhoudt dat hij de lijst niet gekopieerd heeft omdat deze niet in verkeerde handen mocht vallen, in tegenstrijd is met zijn verklaringen dienaangaande tijdens het gehoor waar hij stelde dat hij van deze lijst geen kopies maakte omdat hij niet eens de kans kreeg om dit te doen wegens de heersende noodtoestand (gehoorverslag, stuk 3, p 12). Immers blijkt hieruit dat verzoeker enerzijds verklaart dat hij deze lijst niet wou kopiëren terwijl hij anderzijds voorhoudt dat hij niet bij machte was om de lijst te kopiëren en deze verklaringen derhalve totaal niet met elkaar stroken. Door deze nieuwe tegenstrijdigheid ondermijnt verzoeker verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker een e-mailbericht toevoegt dat een verklaring van een collega bevat, wijst de Raad erop dat het door verzoeker neergelegde document waarin een collega van verzoeker diens relaas bevestigt geenszins vermag de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen, gelet op de vastgestelde onaannemelijkheden in de verklaringen van verzoeker en zijn poging om de Belgische asielinstanties te misleiden. Immers benadrukt de Raad nogmaals dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is. Bovendien wijst de Raad erop dat het voorgelegde stuk via e-mail aan de raadsman van verzoeker werd verstuurd en dergelijke berichten uiterst eenvoudig manipuleerbaar zijn, wat eveneens afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan.

Met betrekking tot het militaire boekje merkt de Raad op dat verzoeker slechts bevestigt dat hij in militaire dienst is, maar dat hij geen enkele plausibele verklaring geeft voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij op 13 maart 2010 werd opgenomen in de militaire reserve en dus blijkbaar na zijn aankomst in België zijn militaire documenten heeft in orde gebracht, wat niet te rijmen valt met de vrees voor vervolging door de legerleiding die verzoeker koestert. Waar verzoeker voorhoudt dat dit logisch is aangezien hij nog steeds in dienst is bij het leger, ook na zijn ontsnapping, meent de Raad dat de logica van dergelijke handelwijze hoegenaamd niet kan ingezien worden. Immers, zoals reeds gesteld, indien verzoeker werkelijk te vrezen heeft voor de legerleiding en hij omwille hiervan vlucht, hij effectief ook slaagt in zijn vlucht en asiel aanvraagt, ziet de Raad niet in waarom verzoeker zijn militaire documenten nog in orde laat brengen bij de actoren van zijn vervolging. Dergelijke handelwijze is in volledige contradictie met de aangehaalde vrees voor vervolging.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

2.7. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER